

NAROČNINA ZA JUGOSLA
VIJO ČETRTLETNO DIN 15.
CELOLETNO DIN 60/ZA
INOZEMSTVO JE DODATI
DOŠTNINO / OGLASI PO
CENIKU / POSAMEZNA
ŠTEVILKA PO DIN 150.
POŠT. ČEK. RAČ 13.188

ORJUNA

Padel je še eden in to najboljši!

Mrtev je oblastni čelnik

VALENTIN ŽIC

Stisnite srca in vrste!

† † †

**Oporoka brata Valentina Žica, oblast. čelnika Dalmatinskih
Orjun in člana Glavnega odbora Orjune.**

Ljubo!

**Ja sam potpuno svestan... Umirem miran... Ti znaš, koliko
sam pravedan... Neka naši ništa ne čine...**

**Pozdravi sve Orjunaše... Neka ne napuste rad... Neka ne
dopuste nikome da gazi Orjunaške svetinje...**

**Ja sam ispunio svoju dužnost... Učinio sam sve što sam
mogao... Nemojte zapustiti sela... Ima mnogo čestitih ljudi po se-
lima... Obilazite ih kao braču... Pomozite im u svemu... Oni
su dobri...**

**Daj mi zastavu... da poljubim... Ne zaboravite Istru... Sve
za Veliku Jugoslaviju...**

Vojsta i Orjuna spasit će Jugoslaviju!

Smrt in zadnja pot oblastnega čelnika Orjun Dalmacije brata Valentina Žica.

**Zahrbtni napad na br. Valentina Žica. — Obupna borba. — Smrt in oporoka Orjunaša nacionalista.
— Split plače za svojim najboljšim sinom. — Tisočglavi sprevod. — Govori orjunaških voditeljev
nad krsto nacionalista - mučenika. — Stanje težko ranjenih Orjunašev. — Napad na Orjunaše v
Dubrovniku. — Grožnje a pokoljem vodstva Orjune. — Sklepi seje Glavnega odbora Orjune v**

Splitu dne 4. in 5. januarja 1927.

UBIJAJO!

V dobi, ko se sklepa želesni obroč neprijateljev krog naše države, ko fašistična Italija v svoji imperialistični megalomaniji izteza roke na Balkan in ne prikriva svojih aspiracij na »neodrešeno« Dalmacijo, v dobi, ko bi moral nastopati složno kot en mož ter pozabiti na vse notranje v bistvu tako malenkostne spore — najdejo se v naši sredi garjeve ovce — ki šejuje neza-

vedne, da z bratomorno krvavo roko ubijajo one, ki so za to državo trpeli, se zanjo borili in ki bodo, če treba tudi v bodoče radi polagali svoja mrlja življenja na žrtvenik narodove svobode. Ne ubijajo nas nacionalistov v temeč nem boju zunanjí sovražniki, temveč lastni bratje, naščuvani in zaslepjeni si okrvavljujejo roke s krvjo bratov, ki jim propovedujejo slogan, edinsvo, ljubezen, enotnost, poštene in svobodo. Ni še dovolj žrtev padlih v vojni za

osvobodenje, ni še dovolj žrtev umrlih po strašnih mukah v gnilih ječah, v katere so jih spravile narodne izdajice, ki še danes nekaznovani s ponosnim čelom hodijo med nami, ker smo jim v svoji radosti nad svobodo in bratovski ljubezni odpustili, ni še dovolj persekcij nacionalistov v svobodni državi in ni jim še dovolj hujenam in nenasitnim vampirjem krv 12 naših zahrbtno ubitih bratov — še hlepe po krv in morilčeva roka je zadala smrtni uda-

**VREDNIŠTVO IN VPRAVA
V-VČITELJSKI-TISKARNI/
ROKOPIŠI SE NE VRA-
CAJO / ANONIMNI DO-
PIŠI SE NE PRIOBČV-
JEJO/POŠTNINA PLA-
CANA V GOTOVINI
TELEFON ŠTEV. 906.**

Orjunaši četniki!

Polen zanosa in vere v bodočnost je priizvrševal njusvoje orjunaške dolžnosti padel smrtno zadet pod zahrbtnim udarcem razbojniškega noža naš nepozabni drug, oblastni čelnik

VALENTIN ŽIC.

Njegovemu spominu se bom oddolžil istem, da še spojačeno energijo nadaljujemonjegovo započeto delo in da še čvrsteje strinemonaše vrste vodbrano naše Ideje.

Split, 4. januara 1927.

Glavni odbor vseh Orjuna je odlikoval na svoji seji, dne 4. januarja 1927. prezaslužnega brata Valentina

»GOZDENIM ZMAJEM«, a jaz odrejam, da bodi v vidni znak naše tuge radi izgube neprežaljenega brata orjunaški znak slehernega Orjunaša ovit 40 dni od danes v črni flor.

Junaškemu čelniku VALENTINU ŽICU trikrat »SLAVVA« in Večnaja pamjal!

MARKO,
Veliki čelnik.

rec junaškemu in odličnemu borcu br. Valentini Žicu, oblastnemu čelniku Orjuna Split.

A še jim ni dovolj — še napadajo in grozeli Padli so naši junaki, ki bi bili raje žrtvovali svoja življenja za osvobodenje zasužnjениh bratov, a močijo se oni, ki menijo, da s sistematičnim ubijanjem naših vodilnih mož ubijejo naš pokret, ker njih kri je žlahtno seme, ki poganja nov, številni sad, ker na njih mesta stopa stotine zavednih — vedno na žrtve pripravljenih borcev.

A ti bedni naš zapeljani narode, kako dolgo boš še mirno trpel zločinske čine izdajic, hujšačev, goljufov in ubijalcev?

Mi ta hip ne grozimo, niti ne obupujemo! Pokojnega brata Junaka je spremila Orjuna do groba s pjetetom in ljubezni dano samo bratom. Sedaj je stisnila vrste in srca ter mirno čaka na ples, ki so ji ga pripravili oni, kateri so danes sedli na ministrske fotelje zato, da bi izvršili leta 1914 započeto delo — iztrebljenja vseh poštenih in čestitih Jugoslovenov. Kri je predragocena tekočina in gorje tistem, ki jo nepremisljeno in v slepi strasti preljivo, ker prišla bo gotovo ura, ko bo padla stoterno pomnožena nazaj na njegovo glavo! Orjuna si pere roke!

**PREDZGODOVINA KRVA
VEGA 1. JAN. 1927 V KAŠTEL
NOVEM.**

Citateljem je še gotovo v spominu nesrečni spopad med radičevci in Orjunaši ob prilikri razvijanja praporja Orjune v Kaštel Lukšić u dne 8. avgusta pr. leta. Spopad so povzročili nahujskani radičevci, ki so z neumestnimi demonstracijami žalili Orjunaše, dokler ni nastal med obema grupama metež, v katerem je bil z nožem ranjen radičvec Josip Grgin Marković iz Kaštel Novega, ki je na posledicah rane umrl. Z zlobno lansiranimi govoricami je bil osušnjen tega čina blagopokojni oblastni čelnik dalmatinskih Orjun Valentin Žic. Državno pravdnštvo je odredilo njegovo aretacijo in ga stavilo v preiskovalni zapor. Na podlagi neizpodbitnih dejstev in izjav neštetnih prič je bilo tekom preiskave točno dokazano, da je bil pokojni za časa nesrečnega spopada odaljen od mesta istega preko 600 metrov in da je čim je zvedel zanj takoj stekel mirit razjarjeno članstvo. Na njegovo veliko žalost je bila njegova osebna intervencija že prepozna. Z ozirom na to dokazano nedolžnost, ga je sodišče izpustilo in usmerilo preiskavo v drugo smer. Izgledalo je, da bo nesrečni slučaj ostal pozabljen in da bo po dokazani nedolžnosti poštenega br. Valentina z istega padel sleherni sum za izvršitev tega nesrečnega čina.

Dočim so vsa Kaštela že v prvi urri sta na stališču, da je pokojni vitežko občuočiči Valentini povsem gotovo nedolžen, pa so ostale temne sile in pričele kovati proti njemu, kot nositelju ideje Jugoslovenstva v preje radičevskim in komunističnem Pokaštelju črno zaroto, katere žrtev je postal na krvavo Novo leto 1927. Poznavajoči osvetniško nagnjenje Kaštelancev, so kli-

cali na osveto ter pričeli vpletati v svoje mreže in očeta pokojnega Grinja, ki je postal tako nezavedno orodje teh temnih sil in izvršil čin, katerega krvavi epilog se je odigral na pomolu Kaštel Novega.

**POT POKOJNEGA ŽICA V
KAŠTEL NOVI.**

Pokojni Valentini je bil neumoren pobornik orjunaške ideje in je isto razširjal sleherno uro svojega prostega časa. Dočim so drugi odhajali na plese in v kavarne na zabavo ni on priznal sebi niti urice odmora, nego takoj odšel z motornim čolnom ali avtomobilom v Počaštelje, kjer je imel v enem popoldnevu po tri do pet sestankov, zborov in poučnih predavanj. Tako se je napotil i na Novega leta okoli 12. ure iz Splita z motorno ladjico v Kaštel Novi, kjer je mislil predvajati orjunaške in poučne filme, nato pa nadaljevati pot do orjunaške ribiške vasice Okrug pri Trogiru. Spremljal ga je njegov najboljši četnik in pobočnik br. Milivoj Žile in priljubljeni ljudski govornik br. Anton Domazet.

V Kaštel Novem so se ob 12%, vsi trije izkricali in se napotili do gostilnice Berket, kjer so jih čakali odborniki tamšnje Orjune. Z njimi so ostali dalje časa v razgovoru, kakor tudi z orožniškim komandirjem, ki je naprosil pokojnega brata Valentina naj ga obvesti, kdaj se misli vrniti v čoln. Potem so se vsi skupaj počasi vračali preko ceste mesta proti obali. Na čelu vseh je šel vedno brzec pokojnik, zanjim ranjeni M. Žile, poslednji br. Domazet z et nekaterimi Kaštelanci. Žic je bil, kakor navadno nekoliko zamišljen in ni pazil na okolico.

NAPAD.

Tako so dospeli do ogla zadnje hiše pred molom, kjer je nenadoma planil pred Žicu oče Mate Grinja, ki se je že preje izprehalj nerozen po pristanu. V hipu je zgrabil nič slutečega in ne ga poznavajočega br. Valentina za levo roko, mu jo zavil na hrbet, poklebil in ga bliskovito sunil z golim nožem med rebra, da je ta za hip omahnil nazaj. Naisi je bil napad čisto nepričakovani, pokojni ni izgubil zavesti. Okrenil se je strelovito proti napadalcu, ga zagrabil za roko in iztrgal nož iz rane. Pri tem pa je rano še znatno razširil. Napadalec se mu je iztrgal iz rok in pobegnil proti Kaštelu. Smrtno ranjen vendar ni omahnil, temveč si sam slegel srajco in pogledal, kje je ranjen. Ostal je še par hipov na nogah, nato pa se je zrušil tik pred ladjico v krvi.

Napadenemu pokojniku je hotel priteči na pomoč njegov pobočnik Milivoj Žile, katerega pa je z nožem v roki zaustavil sin ubijalca Mate Grinja. Žile se je golorok spoprijel z njim in ga vrgel na tla, pri čemur pa ga je Mate Grigin ves čas obdeloval z nožem in

Učiteljska tiskarna v Ljubljani

je najmodernejše urejena ter izvršuje vsa tiskarniška dela od najpriporočljivejšega do najmodernejšega. - Tiska šolske, mladinske, leposlovne in znanstvene knjige. Ilustrirane knjige v eno- ali večbarvem tisku. — Brošure in malih in tudi največjih nakladah. Časopise, revije, mlad. liste.

Okusna oprema ilustrir. katalogov, cenikov in reklam. listov. Lastna tvornica šolskih zvezkov.

mu prizadejal 14 težjih in lažjih ran. Skoro gotovo bi i on bil do smrti oklan, da ni med tem eden izmed Kaštelancev ustrelil na Grgina z revolverjem in ga ranil v nogu, da je z bog bolečine izpustil vsega oklana Žileta.

PRVA POMOČ.

Zločinski napad je vse navzoče zaprepastil. Naglo pa so se zavedli in odnesli ranjence v ambulatorij dr. Matojace, ki jim je nudil pomoč. Od tu so bili z ladjo prepečljani v Split, kjer so skušali zdravnik z vsemi sredstvi rečiti pokojnega oblastnega čelnika.

SMRTNE URE.

Br. Valentin je že na večer Novega leta vedel, da bo moral umrešti, kar je naznani tudi domačim. Po prejemu sv. zakramentov je pozval čakajoče Orjunaše naj pristopijo k njegovi postelji, da se poslovvi od njih. Prvi je pristopil k smrtni postelji nenadomestljivega soborcev br. predsednik dr. L. Leontič, h kateremu se je obrnil pokojni in mu dejal med občo tišino:

»Ljubo! Ja sam potpuno svijestan... Umirem miran... Ti znaš koliko sam praveden... Neka naši naši ne čine... Pozdravi sve Orjunaše... Neka ne dopuste nikome da gazi Orjunaške svetinje... Ja sam ispunio svoju dužnost... Učinio sam sve što sam mogao... Ne mojte zapustiti sela... Ima mnogo čestitih ljudi po selima... Obilazite ih kao braču... Pomozite ih u svesnu... Oni su dobr... Daj mi zastavu... da poljubim... Ne zaboravite Istru... Sve za Veliku Jugoslaviju...«

Ker ni bilo zastave pri roki, je snel nek prisotni oficir s kape značko in mu jo ponudil, da jo poljubi. Pokojni jo je poljubil in dejal:

»Vojска in Orjuna resita zemljol!«

Ko so mu nato prinesli Orjunaši četniško zastavo, jo je poljubil in rekel: »Ljubo... zapamtiti i reci im sve... što sam rekao... ne mogu više opetovati...«

Nato je poljubil starše, brata in sestro ter dejal najmlajšemu bratu Štefanu: »Zamijeni me u radu... Pomoži Ocu... Mene nestaje baš kad sam počeo pomagati...« Majki in očetu je še dejal: »Ništa se ne bojte... Vidite... ja se ne bojim... ničega... još nije gotovo... Budite mirni... Ja sam... evo umiram.«

Nekoliko časa je še izgovarjal več ali manj jasno posamezne besede.

Predno je izdihnil se je hotel še prtegnite in je rekel: »Još ima... u meni... snage.«

Na mrtvaškem odu.

Iz bolnice so odnesli truplo pokojnika v domačo hišo, kjer so ga položili v orjunaški uniformi na oder in pokrili z orjunaškim bataljonskim praporom. Jedva je bil dovoljen pristop občinstva, že se je pričelo romanje k njegovi krsti, ki je obsegalo vse sloje naroda od najnižjih do najvišjih krogov.

Vršili so se ganljivi prizori, ki so izvabljali i možem najtrdnejših srce solze v oči. Stari seljaki so plakali na glas in poljubovali mrtvo roko blagega pokojnika ter poveličevali njegove zasluge. Devojke so ga kitile z morjem rož in vencev, ki so ga povsem zasuli, da se je iz toplega zimzelena belilo samo njegovo blago lice. Prihajali so ponižani in razčljenjeni, brezpravnii in zaničevani, katerim je bil drugi oče in molili ob njegovi krsti tako goreči, kakor še morda nikdar v cerkvi.

Pristopil je višji častnik, ki je preživel vse strahote krvave svetovne morije. Po licu, ki je ojeklenlo v poglavju na grozote albanske tragedije, so polzele solze in roke so se mu dvignile do ovratnika na katerem je nosil eno prvih naših vojnih odličij. Z odločeno kretnjo si ga je stregal z ovratnika in ga mu položil na mrtve grudi z besedami:

»Imej ga Ti! Zaslužil si ga stokrat bolje od mene!«

Nič manj dirljiv ni bil prizor, ko je stopil pred nemega viteza Žrtvovanja mrki brat Veliki čelnik in stisnil v neizmerni grekni boli mrzlo dlan svojemu najboljšemu padlemu soboru in čelniku ter se poslovil zopet od enega najboljših, ki padajo okoli njega v vedno ožjem krogu...

Pogreb.

Točno ob 2. uri popoldne so se zbrali ob mrtvaškem odu člani Glavnega odbora Orjune in se poslednjč poslovili od njega, ki je bil v besedah vedno zadnji, a pri delu za skupnost prvi. Slovo je bilo vojaško. Brez besedi in teatralnih gest. Mirno in kratko. Nato pa so odeli zvesti četniki svojega Čelnika z jugoslovensko trobojnico in položili na krsto pravčene žrtve brezkrajne ljubezni do Države in Kralja bataljonski prapor vezan v barvah one Jugoslavije, ki jo je tako neizmerno ljubil.

Iz hiše žalosti so nesli krsto člani Glavnega odbora vseh Orjun br. predsednik dr. Ljuba Leontič, br. Veškič čelnik Marko, br. podpredsednik Niko Bartulović, br. blagajnik Jerko Čulić in br. Drečje Verbič. Za starejšinstvo sokolske župe pa je nosil krsto br. dr. Lavš. Po cerkevih molitvah je pristopil h krsti

br. Marko Nani,

preds. Orjune Split in poveljuje delo pokojnika, katerega voljo in idealizem je strašno udarila kruta resničnost križajoča njegovo solnčno pot k vstavljanju zasnovenih idealov. Zapustil nas je s svojo angelsko čistoto in plemenitostjo baš v hipu, ko je genij naše rase pod navalom osankov pred vojnih izdajalcev ostal čisto osamljen. Govorniško nad vse lepi govor je končal z besedami:

»Valentine, prej ko stopiš v hram Večnosti se obrni še enkrat k nam Tvojim sodelavcem in tovarišem. Tvoja včerajšnja oporoka nam bo kažipot za nadaljevanje dela v blagor te toliko ljubljene zemlje. Svet in blag spomin na Te, ki ju bomo nosili v naših dušah, naj Ti boste v utehu, da smo Te vse enako ljubili. Prepoji nas s Tvojim duhom in Tvojo ljubeznijo, da bomo z mislijo na Tebe dovršili po Tebi že tako lepo se razvijajoče se nam vsem tako ljubo delo.

Sprevod.

Po govoru se je pričel ob prisotnosti desetisočlane mase naroda pomikati pogrebni sprevod, ki ga je otvorila trojica Orjunašev v krovu s križem. Za njimi sta šla siromašna deča in sokolski naraščaj s florami na rokavih. Za temi vojaška godba, sokolska fanfara z uniformiranimi četami Sokolov in Sokolici v civilu. Na čelu starih orjunaških baonov uniformiranih četnikov globoko tugajočih za nenačestitljivim čelnikom pa je svirala orjunaška godba z Dolnjega Kaštela. Težko so odmevali njihovi marševiti koraki med starodavnim ozidjem drevnega Splita ter se mešali s tužnim sviranjem druge orjunaške godbe košarkajoče pred petimi bataljoni članov v civilu. Nato je sledila nepregledna vrsta vencev, ki jih je bilo skupaj preko 60. Najlepša sta bila vence Direktorija Orjune in Veliikega Čelnika.

Vence so nosile Orjunašice v krovu in Sokolice v krovu. Za venci pa so se razvrstili praporji dalmatinških Orjuna, na čelu z barjakom Direktorija in Cetniškega udruženja. Pred v črmino zavitim sokolskimi praporji pa je igrala sokolska godba iz Dolnjega Kaštela, za katero se je razvrstila mnogobrojna splitska narodna duhovščina, ki je tek kom celega pogreba molila za mir duši pokojnega mučenika.

Krsto ovito z državno zastavo, posuto z rožami ter bataljonskim praporom so nosili uniformirani Orjunaši, Sokoli in Četniki izmenoma. Ob straneh so šle v belo oblečene devojke držeče robe preko krste položene trobojnice. Takoža krsto je šla v črmino odeta devojka noseča na beli blazinici prelomljeno svecičo, znamenje prerano strtega življenja. Za njo so se razvrstili sorodniki, na čelu najmlajši brat Štefan in sestra, Glavni odbor Orjune, starejšinstvo sokolske župe Split, veliki župan, mestni župan, komandant mesta s kompletnim oficirskim zborom, razni drugi številni predstavniki državnih in privatnih institucij ter nepregledne množice naroda.

Kjerkoli se je turobna povorka posmikala, so bili vsi hodniki zasedeni z gostimi špalirji naroda, ki je z iskreno boljo in prezent spoštovanja do padlega junaka, ki je mnogokrat izpostavil svoje življenje za blagor domovine, izkazoval istemu, da ve ceniti vsaj mrtve svoje najboljše sinove. Prizori polni tuge in boli so se vrstili z vsakim korakom. Plakalo je vse staro in mlado ter s svojim manifestacijskim obnašanjem pretvorilo poslednjo pot počajnega borca v eno-najglobljih manifestacij zanj in Idejo, za katero se je boril in umrl.

Split komunistov, radičevcev in zajedničarjev je vrgel raz sebe masko, ki ga toliko kazi in podal enoduso priznanje ne samo Valentini, nego i oni veliki Volji, ki hoče to našo Državo dvigniti do one popolnosti, kakršno so ji zamislili njeni borcev v najtežjih dneh borbe za Osvoboedenje. Orjuna — od vseh zatirana, preganjana in zaničevala na se pošodom svojega nemega Vitezova zgolj in živih, ki segajo preko groba, in ki so vzgojile rod borcev prezirajočih Mladost in Zivljenje v borbi za ustvarjanje prevzetih idealov. Duh pokojnega je bil, ki je objel tiste ure ves Split in razrušil zidove sovraštva, da so zaledno plakali in poljubovali prapor visoko nad krsto borcev vsi od najnajvdušnejših Orjunašev pa do še pred par hipi zagrizenih radičevcev in komunistov.

Sprevod se je ustavil pred Katedralo, v kateri je nad krsto pomolilo svečeništvo. Globokoresno so odmehvale njegove besede pod tisočletnimi začernclimi oboki in se mešale s himno zmagje nad smrtnjo: »Pokoju vječni!« katero je ubranio zapel sokolski pevski zbor.

Iz Katedrale so iznesli krsto zoper člani Glavnega odbora na trg, kjer je stopil pred ogradjo Peristila poznani narodni delavec, predsednik oblastnega odbora Split

dr. Ivo Petković,

ki je govoril sledeči govor:

Ojagjeni rode i tužni zbere! Prebolne li uspomene kad se setimo onog dana kad je on, kao ptice iz nekog vilistana doletio u naše gnezdo eda ga oživi, obodri i razveseli.

Dohrli On k nama kao vitez iz divnih priča vedra čela, bistra oka, nasmejanih usana, sa detinskem dušom a pun snage i poleta iz svog ubavog Aleksandrova u blizini ugroženog nam medaša. A mi drugovi videči ga prekajena u svim ratnim iskušenjima, patnjama i opasnostima hraniли smo se nadom najlepših snova. On je sretan i presretan bio v našemu kolu, jer je znao da nam daje zanos i ushit. Svakog dana nam je sved miliji i potrebniji bio. Večni Usud koji kobnom pisal kom več u praiskonu života svakom od nas odredi dužinu živote staze, drukčije je bio odredio u svojoj neumitnoj odluci. I na ovogodišnje Novo Leto poput neumornog viteza pokuša svoj najlepši in najusudniji let.

Pun vredne i nasmejanosti a osokojen svesčku da radi za silno i sveto Jugoslovenstvo, ponesi i tog dana luč velike savezne Misli i ljubavi kroz ono kaštelansko primorje, koje je On tako neizrecivo voleo i miloval. I pri osmehu sunca i posmehu mora zadobi bolnu a nepreboljivu ranu i pada on, kao najpravdenija Žrtva a neokupnja i neproceniva na oltaru lepše i svetlije domovine.

To je bio njegov največljivi let, ker mi koji smo u ulozi samaritanstva za vremena na bojnim poljima gledali poslednje uzdahne naših heroja, slobodno možemo reči da ni oni najsvetljiji ne dočekaše onom tvojom velenjem duhovnem snagom in vedenjem prehaldni i jezoviti dodir smrti.

Ti si na smrtnoj urti tražil zastavo velikog simbola i sa posmehom na usnama si ju celival, da si hte reči: Oh kako je slatko umreti ogrejan od jedne velike misli i bez jauka splo s gorku času iskušenja; znao si da te njezina kobna gorčina ne može mimočeti. I evo, bračol! On najvrljiji i najpožrtvovniji od boljih ostavlja nas kad veliko Delo pomirenja jednokrvne bratre izraguju tako retki redovi svesnih in vrednih Jugoslovena.

Ko da Te zameni v Tvoj ojadenom domu, ko da Te zameni v našim redovima, kad si v sinovljoi in bratskoj ljubavi bio najharniji i najpitomiji, a u radu bio prvi od prvih i bio utelovljenje najpotpunije dužnosti.

Ko da Te zameni v Tvoj ojadenom domu, ko da Te zameni v našim redovima, kad si v sinovljoi in bratskoj ljubavi bio najharniji i najpitomiji, a u radu bio prvi od prvih i bio utelovljenje najpotpunije dužnosti.

Gledamo te u zanosu uvek u žurbi, da si podvesno osciao svoj usud, naime, da ti je život kratak a da nedovršeno delo, koje se mora izvršiti, je mučno u ovom našem jednom in nehajnom vremenu.

Tvoje mrtvo telo biće pokojno tamno na večnom počivalištu na dogled Tvojih milih Kaštel, naših otoka, na dogled onih tvornica, где se muče radnici i na dogled zagorske kršč, gde pate svakidanju muku težaci, ki se jedne i druge to onako iskresno voleo i milovalo.

A sa visina, sa arkada Boga pravde i velikog oproštenja siplji utehu u bolne nam duše i prati duhom Tvojim naš premorni rad.

Oj sokole potomljenih krila, oj viteze suspregnutog jezda, oj Čelnice prenaglo zaspali hurna ce te se Orjuna sečati na vek.

Spavaj mirno, naša večna slavol!

Od Peristila se je pomikala nato povorka proti Narodnemu trgu, kjer se je nabralo med tem na tisoče naroda, ki je hotel čuti poslovilni govor predsednika vseh Orjun br. dr. Ljube Leontiča od svojega najboljšega sodelavca. Najsi je bila zbrana tisočglava množica naroda je bila skoro čuti besedice, da je vladala tišina, kakor ob povzdušju v cerkvi. Cuti je bilo iz mase le pritajeno plakanje in sožalje padlemu junaku in pa rezka povelja orjunaških časnikov, ki so vodili spremanje razporejevali orjunaške uniforme in razločinaca. On se ostvaruje samo upornim in nezastavnim matršom po ravnoj liniji, bez obzira na prepreke in žrtve; organiziranim pohodom disciplinovanih bataljona megusobno povezanih bratskem ljubavi preko groba i verom v konačna POBEDU koja je samo naša.

sa zdravom i snažnom svojom mladostti, ni tada, divni naš mučenice, ni tada nisi tražio nagrado za svoju neprocenjivu žrtvo... Ti nisi izustio kobnu reč sveta, jer ona nije drugo nego mrski odtek povregjenog egoizma i taštine.

»Ti znaš, koliko sam praveden... Neka naši nišči ne čine... rekaš si mi angjeoskim mirov smrti, u odgovor onima koji su bezumnike terali na sestogrdnu osvetu zlonamerne označujeći Tebe krivcem za delo u kojem nisi imao nikakva učešča, jer si, na svoju največju žalost, prekasno stigao da izložiš svoj život samo da bi mogao osjetiti pokolj među rođenom braćom. Ti si bio svestan, čega je i sva Orjuna svesna, da stotine glava omamlejene bljatavom klevetom ni stotine razorenih i ropstvom zatvorenih telesa ne može nacija naknaditi Tvoj dragoceni život, jedan jedini.

Zato, u ovom opasnom času, govorim u Tvoje ime ovako:

Cetnici Orjuna, ja se pouzdano nadam, ja tvrdno verujem, ja sigurno znam, da ćeće Vi, vični da umirete za idejo koja jedina treba da živi večno, primiti bez prigovora oporuku Vašeg junaka Čelnika!

Stisnite svoja srca i redov! Velik je pred nama cilj. Velik cilj traži večike žrtve. On se ne postizava sitnim računima neutralnih poltronja i komodnih filistara, ni grubim razračunavanjem divljaka i zločinaca. On se ostvara samo upornim in nezastavnim matršom po ravnoj liniji, bez obzira na prepreke i žrtve; organiziranim pohodom disciplinovanih bataljona megusobno povezanih bratskem ljubavi preko groba i verom v konačna POBEDU koja je samo naša.